

HAYATTA EN ÇOK ANNE OLMAYI SEVDİM

Annelik, anne olunca anlarsınların vücut bulduğu bir hayatın başlangıcıdır. O büyüü, eşsiz varlığa sahip olmanın beraberinde getirdiği sorumlulukların başlangıç noktasıdır.

Artık bu hayatta tek başınıza değilsinizdir ve sıkı sıkıya bağlı bir yoldaşınız vardır. Uykularınızın eskisi gibi olmadığı, gezmelerinizin heyecanını yitirdiği, heves edip bir dostunuzla kahve içmek için bütün ayarlamalarınızı bebeğinize göre yapıp tam kahvenizi yudumlayacakken sonu gelmeyen ağlamalarından apar topar kalkıp sırf o rahat etsin diye evinizin yolunu tuttuğunuz bir serüvendir. Yaptığınız fedakârlıklar için pişman mısınız? Diye sorsalar ASLA olurdu.

Anne olunca bugüne kadar geçen hayatınızın ne kadar yalnız ve sıradan olduğunu farkına varırsınız. Onun, ilk gülüşü, ilk dişi, ilk yürüyüşü, dünyaya gözünü açtığı ilk tarih, saat ve dakika hafızanıza kazınır. Hayatın en tatlı telaşını bir gün büyüyeceği size anne diyeceği ve gözünüzün önünde büyüüp okula başlayacağını hayallerini kurar hala gelmek anneliğin şanıdır.

Anne olmadan önce arkadaşlarınızın çocuklarının üstüne aşırı titrediğini, kendi hayatlarından aşırı fedakârlık ettiklerini düşünürken bir de bakmışsınız tenkit ettiğiniz ne kadar şey varsa hepsini yapar hale gelmişsiniz. Ama o rahat etsinde ben şuracıkta kıvrılır yatarım deyip kendi yatağınızda misafir olmaya başlırsınız. Sadece bununla kalsa iyi yapmam dediğiniz ne kadar şey varsa bir bakmışsınız istemsizce yapar olmuşsunuzdur. Asla ama asla dediğiniz ne varsa hepsi sıraya dizilip hadi yapsana diye beyinini kemirip durur. Sonunda pes edersiniz ve aman o mutlu olsun yeter demeleriniz başlar.

Anne olmadan önce her çocuğun kendine özel gelişiminin olduğunu düşünürken bir de bakmışsınız o modern yönünüz bir anda yaşlıları ile kıyas yapmaya başlamıştır. Bebekliğinde boyu ve kilosu ile başlayan bu kıyas büyüyünce başarı yarışına döner. Aslında yapmak istemezsiniz, yanlış olduğunu bilirsiniz ama ah o annelik hormonları yok mu istemsizce devreye girer. Çocuğunuz ortalama bir not almıştır bunu nasıl aldığını size anlatırken dinlemez sınıfta en yüksek notu kim aldı bakalım diye sorarsınız. İstemezsiniz ama ah o hormonlar yok mu sizi deli eder. Bu sefer başlırsınız kendinizi sorgulamaya ben nerede hata yapıyorum? Bu çocuk neden orta aldı? Selim nasıl en yüksek notu alır? O kadar da çalıştırdım hâlbuki her şeyi biliyordu yok ben eminim biliyordu kesin bir yanlışlık var dur bir sabah olsun gider öğretmeni ile konuşurum diye kendi kendinize söylenmeleriniz başlar.

Hiç unutmam birinci sınıftaydım ve öğretmenimiz ilk yazılımızı yapmıştı ve sınav kâğıtlarını bize verip üzerinde kısa kısa anne ve babamızın yapması gerekenleri notlarla eve yollamıştı. Öğretmenime notumu sormuştum ve başarısız demişti. Çocuk kalbi işte okul dağılırken tam merdivenlerden inerken annemi görünce sevinçten “Anneeeee BAŞARISIZ almışımmmmm” diye bağırdığımdaki annemin yüz ifadesi ve beni susturma çabası aklımdan çıkmıyor. O gün daha karar almıştım benim çocuğum başarısız olsa bile böyle davranmayacağım demiştim. Sanırım tükürdüğümü yaladım ve yalayacağım.

Anne olunca anladım ki raf raf dolaşıp aldığım o gelişim kitaplarının bir çocuğu büyürken kalıplara sokamayacağını o kadar iyi anladım ki. Siz ne yaparsanız yapın hangi gelişim uzmanını takip ederseniz edin hepsi size başınıza neler geleceğini bilmediğiniz bu karanlık yolda sadece bir mum ışığı olabilir. Yani anne olunca doktor olursunuz, hemşire olursunuz, aşçı olursunuz, temizlikçi olursunuz, öğretmen olursunuz, yönetici olursunuz, çalar saat olursunuz ve en önemlisi kendi doğrularınızın ışığında çok önemli bir çocuk gelişim uzmanı olursunuz. Asıl önemli ne biliyor musunuz çocuğunuz ne isterse siz o olursunuz.

Okulda onlara bir ödev verilir ama siz ondan hevesli ödevin ne olduğu ile ilgilenirsiniz. Onların hayal gücünün gelişmesi için robot yapmaları istenir ama siz oturup dur evladım o öyle olmaz deyip bir mühendis edasıyla milim milim hesaplayıp şahane bir robot yaparsınız neden çünkü okula gittiğinde

kesin diğer öğrenciler şahane şeyler yapacaklar benim evladım eksik mi kalsın? Dersiniz. Oysa siz hep bir çocuğun ödevini kendisinin yapması gerektiğini savunmuşsunuzdur. Anne olunca aslında çocuğumdan daha çok içimde kalan çocukluğumu yaşamak istediğimi öğrendim...

Ama en önemlisi ben bu hayatta en çok anne olmayı sevdiğimi öğrendim. Yolu annelikten geçen ve geçecek olan herkese selam eder ve sakın ha ben anne olunca asla bunları yapmam demeyin. Bu da size yapmama dediği her şeyi yapan bir annenin naçizane bir tavsiyesi olsun...

MURADIYE TANTA